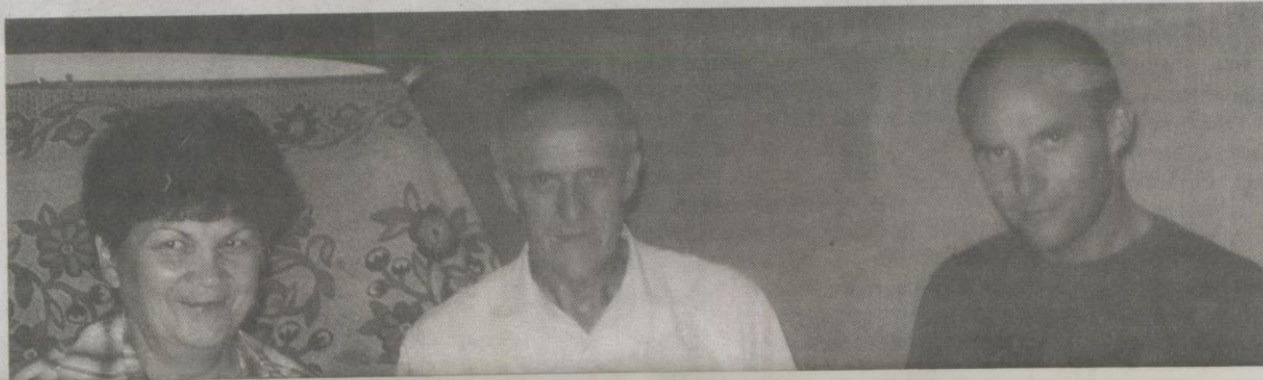
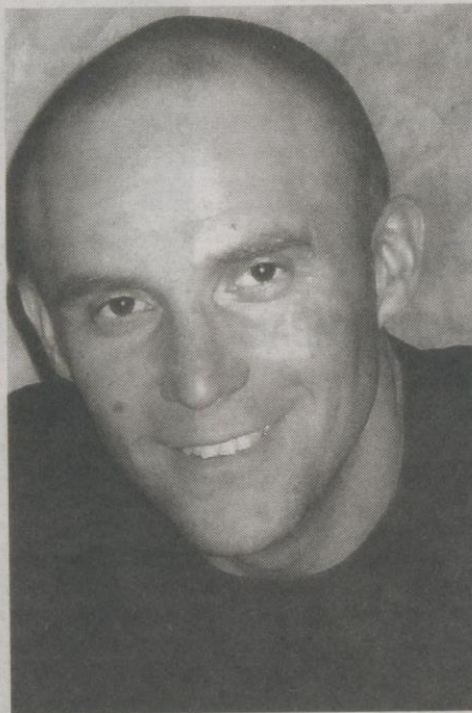

Сумський воїн Небесної Сотні

Родина Олексія Братушки три роки тому втратила вірного друга, люблячого сина та порадника, безкомпромісного, вперту і цілеспрямовану людину, яка готова була боротися за краще майбутнє своєї країни

ОЛЕКСІЙ БРАТУШКА на життя заробляв вантажними перевезеннями як приватний підприємець. Полюбував подорожувати, тому на вихідних вирушав у піші походи на десятки кілометрів. Орієнтувався за компасом, протоптаними дорогами не ходив. Добре знав визначні місця Сумщини і захоплювався історією. Він не був членом політичної партії чи радикального руху, але завжди любив Батьківщину і прагнув для неї кращої долі. Саме тому як патріот, людина і громадянин він був на Майдані під час Помаранчевої революції 2004 р. і, звичайно, став активним учасником Революції гідності. Олексій загинув 20 листопада 2014 р. на вул. Інститутській від кульового поранення. До останнього він по телефону заспокоював своїх батьків, що все буде добре.

«Навіть коли ми з ним говорили і в телефоні було чути вибухи та постріли, він казав нам не хвилюватися. Для мене він був усім: сином, другом, радником, - згадує його батько Сергій Федорович, ледь стримуючи сльози. - На Майдані він був завжди у найгостріші моменти. Коли там все затихало, протікало мирно, Олексій повертався до роботи, додому. Вперше він поїхав на Майдан на початку грудня 2013 р., коли дізнався про побиття студентів. Ми чекали на

Олексій Братушка
посмертно
отримав звання
Герой України
з удостоєнням
ордена «Золота
зірка», медалі «За
жертвність і
любов до України»,
також посмертно
йому присвоєно
звання Почесний
громадянин
міста Суми

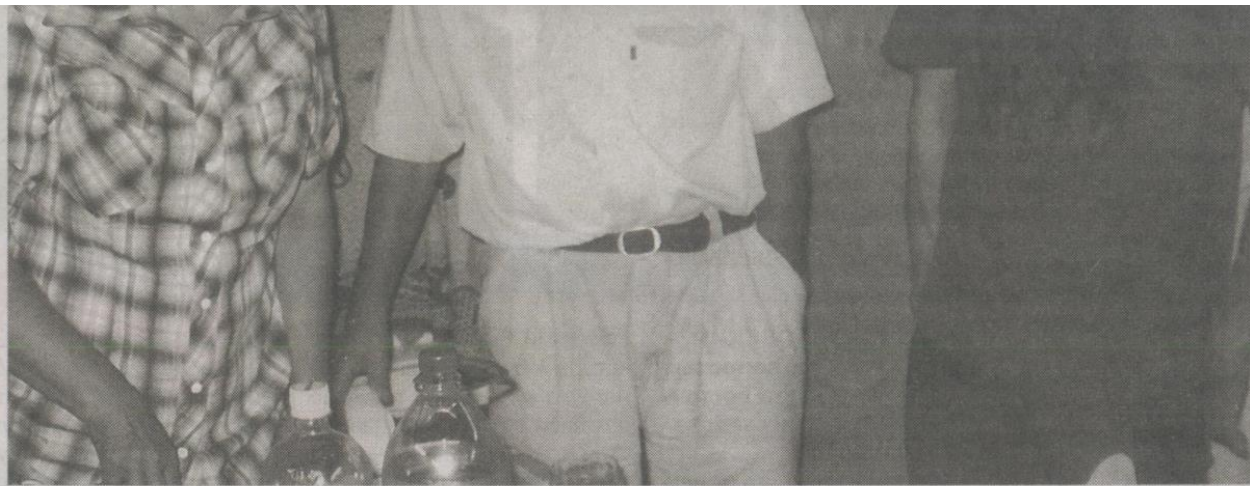
- згадує звички свого сина Сергій Федорович.

Олексій Братушка закінчив школу №11 (сьогодні це вже НВК №16 ім. Олексія Братушки), після якої влаштувався на роботу перевізником. Взимку перевозив вантажі до Німеччини чи Польщі, влітку курсував на південь України. То було його захоплення, і він почувався за кермом щасливим. І саме ця справа йому вдава-

шого вдома з реєсу. Проте він за телефонував і повідомив, що слухав новини і вирішив їхати одразу

Безкомпромісний характер. Для Олексія все було або білим, або ж чорним. І тільки вагомі аргументи могли змінити його думку

до Києва. Та вже дуже скоро повернувся. 18 лютого, побачивши по телевізору сюжет про стрілянину на Майдані, почав збиратися до Києва. Просив залишитися вдома, як відчував, дуже просив. "Батьку, не роби з мене щура. Я ні тобі,

ні собі не прощу, якщо залишуся", - говорив мені син. Тоді не випустили автобуси до столиці, і він кілька годин просидів на сумському автовокзалі. Ми весь час були на зв'язку, але не втримали його".

У єдиного на Сумщині загиблого Героя Небесної Сотні залишилися батьки, старша сестра і донька. Всі згадують, наскільки

цілеспрямованим і впертим він був. Як любив свою справу, вірив, що все треба робити по совісті. На своє авто ще на початку 2000-х років він повісив український прапор, який тоді було важко дістати. Ще його називали "грінпісовцем" - через його ставлення до навколишнього середовища. "За ним була така звичка, що він жодно-

го папірця не міг викинути поза смітника. І якщо навколо люди байдуже ставилися до цього, то це його обурювало. Він дуже багато часу проводив за кермом і жодного разу не викинув нічого за вікно. В нього в салоні був спеціальний пакетик, куди він збирав все сміття, щоб то не було. Дуже уважно до цього ставився",

не бажали іншої долі для свого сина. Бо людина знайшла себе, і йому вдавалося, він любив роботу, якою займався. Вправний водій Олексій Братушка зміг заробити самотужки на власний автомобіль, на власну квартиру, в якій встиг зробити ремонт, але не встиг і дня в ній пожити. "Все робили разом, своїми руками. Син говорив про те, що хотів би жити у власному приватному будинку. Але не встиг ту мрію втілити у життя", - говорить батько.

22 лютого 2014 р. сестра Ольга знайшла брата серед невідомих загиблих у київському морзі. Лікарі сказали, що смерть була спричинена наскрізними кульовими пораненнями у груди та шию, тож болю він не відчув, загинув миттєво. «У Льоні було передчуття. Ідучи, він сказав, що, напевно, вже не повернеться», - згадує Роман. Батьку ж Олексій, навпаки, пообіцяв, що приїде додому через пару днів. Так і сталося... Проте привезли його в труні... (Д)